

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Mollivm Habitvs. Descriptio XLIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

Nota.

Ex Favonio. Hoc iudicium Hor. tij od. 4. l. 1.
Solutur acris hyems grata vice veris. Favonio.

Letica Hexaphora. Qua scilicet à sex feruis succollantibus portaretur. Mart. l. 2. ep. 81. & Juvenal. Satyr. 1. v. 66. Plerumque octo adhibebantur. Et fiebat oct. phorum, de quo intelligendus Catullus.

Non inquam mihi fuit tam maligne,
Vt Prouina quod mala incidisset,
Non possem, octo homines parare rectos.
Sed cum rosam. Et certe dixit Pancrates.

Καὶ ῥόδον εἰαρινόισιν ὑνοῖ γόμφου ρεφύροισιν.

Vnam in capite. Frequens in conuiujs ad coronatum vnum rosa, unde eam regnare dixit Martialis. ep. 19. l. 1.

Dum regnat rosa, dum madent capilli.

Hanc lasciuia Christiani in honorem spiritus corona Domini postea detestati sunt, quod testatur Clemens Alexandrinus Pedag. l. 2. c. 8.

Αλόγιστον ἀκηκότας ἡμᾶς τὴν κύριον ἀκάνθαις ἐσεμμένον αὐτοῦς ἐν τρυφῶτας τῷ σεμνῷ κυρίῳ πάθει ἀναδέσσαι τοῖς ἀνδρασι.

In animum est, nos cum audierimus Dominum spiritus coronatum, quasi venerandis Christi cruciatibus insultarimus, redimiri floribus. Aurificem damnatum à senatu, quod inter bella punica coronatus visus esset, dixit in Iliadibus.

Alterum in collo. Hanc hypochymiadem nominatam memorat Theophrastus Deiprosopt. l. 1. c. 15. Ἐκάλει δὲ ἢ οἷς περὶ τοῦ τοῦ τράχλου σσημῶν ὑποδομιάδας, Quod habitum, Et tanquam suffitum ex inferiori parte exhalarent.

Controuersia secretò deferebantur.

Hoc in Seronato grauius reprehendit Sidorius Apollinarius lib. 2. ep. 1.

In cubiculo damnat, in quaestione dormitat.

MOLLES.

Item.

Hos quos video volitare in foro, quos stare ad curiam, quos etiam in Senatum venire: qui nitent vnguentis, qui fulgent purpurâ, mallec secum suos milites eduxisset. Id. Ca. tit. 2.

MOLLIVM HABITVS.

Descriptio XLIX.

Ἀκωνικόν δὲ οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ἐφάνητο, ἀλλ' ἀβρότερον αὐτ' εἶον, καὶ σφοδρῶς μεσοῖσιν, ἀνδρες λῆοιτὰ σκέλη, λιπαροὶ τοῖς κόμῃς, καὶ μήτε γένοις χρωμάτων, ἀλλ' ἐτὴν ἐδῆτα μαλακοί.
Philost. in Apol.

Item.

Ὅ γὰρ ἴδων τὸ πορνότετα σεβῆτα διὰ τὴν ἀγορᾶς, εἰ σεφάνω καὶ μύροις μεθύοντα, καὶ κωμάζοντα, καὶ πάσης ἀκροασίας ἐμωπιλάμωρον, καὶ ἄδοντα πρῶτους τῶ βίῳ.

Synesius ad fratrem.

Item.

Idcirco animas misit, vt diuini ponderis, & grauitatis obliuâ gemmas, lapillos, margaritas, castitatis dispendio compararent? con-

ERant autem habitu haudquaquam Laconico, sed molli atque lasciuo, atque ipsis delicijs omnibus affluebant, expolitis crucibus, comis autem vnguento stillantibus, abrasis barbis, vestitu in superfluxo, ac molli.

Hic enim videns scortatorem per forum volitantem, coronatum, & vnguentis ebrium, perulenter lasciuientem, omnique turpitudine oppletum, & cantus canentem vitæ accommodatos.

spiciendis quærent corporebus fucos, innecterent his colla, lammas pertunderent aurium, immittuerent frontes limbis, fuligine oculos obumbrarent, nec in formas erubescerent

erent masculorum calamistris vibrare cæsa-
riem, cutem corporis leuigare, incedere pop-
litibus nudis, omnique alio cultu vigorem
virilitatis, & exponere in habitum fœmina-
rum, deliciasq; mollire.

Arnob. cons. gent. l. b. 2. De luxu regis Indici
vide Q. Curtium l. 8.

IMPROBUS, ET
potens.

Descriptio L.

Ex Am-
miano l. 27.
c. 10.
In hoc nu-
thore stylus
quidem ple-
rumque ac-
ceruus est.
& praefra-
ctus magni
tamen &
vberis sen-
su.

PER hæc tempora Vulcatio Ruffino absol-
to vita dum administrat. ad regendam
præfecturam prætorianam, ab vrbe Probus
accitus, claritudine generis, & potentia, & o-
pum amplitudine cognitus orbi Romano,
per quem viuersum penè patrimonia sparsa
poscedit, iuste, an secus non iudicium est no-
stri Hunc quasi gemina quædam, vt poetæ
fingunt, fortuna præpetibus pennis vehens:
nunc beneficium ostendebat, & amicos altius
erigentem, aliquoties in fidiatorem dirum, &
per cruentas noxium simultates, & licet po-
tuit quoad vixit, ingentia largiendo, & inter-
pellando potestates assiduas, erat tamē inter-
dum timidus, ad audaces, contra timidos cel-
sor: vt videretur, cum sibi fideret, de cothur-
no strepere tragico, & vbi paucet, omni hu-
milior focco.

Atque vt narrantium genus elemento suo
expulsum haud ita diu spirat in terris, ita ille
marcebat absque præfecturis, quas ob iurgia
familiarum ingentium capessere cogebatur,
nunquam innocentium per cupiditates im-
mensas, vtque multa perpetrarent impune
dominum suum mergentium in temp. Neque
fatendum est, numquam illa magnanimitate
coalitus clienti, vel seruo agere quicquam
iussit illicitum, si vero eorum quemquam cri-
men vllum compererat admisisse, vel ipsa re-
pugnante iustitia, non explorato negotio sine
respectu boni, honestique defendebat. Quod
vitium reprehendens pronuntiat Cicero.
Quid enim interest inter suasorē facti, & pro-
batorem? aut quid refert vtrū voluerim fieri,
an gaudeam factum? Suspiciosus tamen, &
minutus suo pte ingenio fuit, & subamarum
aridens, bladiensque, interdum vt noceret.
Si autem perspicuum est, in eiusmodi mori-
bus malum, tum maximè cum celari posse e-

xistimatur. Ita implacabilis, & diruptus, nisi
lædere quemquam instituisset, nec exorari
posset, nec ad ignoscendum erroribus incli-
nari.

Ideoque aures eius non erant, sed pluri-
bus videbantur obstructæ: in summis diuitia-
rum, & dignitatum culminibus anxius, & fol-
licitus, ideoque semper leuibis morbis affli-
ctus.

Nota.

Gemina quædam, vt poeta fingunt fortuna,
&c.

Respicie forte illud Orphei.

Οἷς ἦ γὰρ τεύχεις κτεάνων πλῆθος πό-
λυόλογοι.

Οἷς ἦ κακὴν κενίλει, θυμῷ χόλον ὀργαί-
νῃσα.

Illis enim præbes diuitiarum vim opulan-
tam.

Illis vero malam paupertatem, animo iras
concitans.

Talis inquit in amicos Probus.

De Cothurno strepere tragico.

Insolentis efferni Megabyxiaque dicta, & e-
dicta proponere, vt rex in Tragœdia solet.

Norunt omnes Cothurnum calceamentum
esse Tragicorum, vt foccum comædorum.

Martial. l. 8. epist. 3.

Aui iuuat ad tragicos foccum transferre co-
thurnos.

Vt narrantium genus.

τὴν νικτὴν φῶσιν dixit Greg. Nazianz. orat. 3. 4.
Sozomenus l. 1. histor. Eccl. c. 13. Simili parabola

usum refert magnum Antonium, cum diceret.
Monachos extra solitudinē pisces esse extra aquā

τὸς ἦ γὰρ ἰχθύας ἐλεγε τὴν ὑγρὴν αὐσίαν ἰε-
φειμ, μοναχοῖς ἢ κόσμον φέρειν τὴν ἐρημίαν.

Clientem, vel seruo iussit. Clientem, vel ser-
uum latinus dixisset. Ne inde coalitus magnani-
mitate redolet Ammianum.

R A B U L A E.

Ammianus sui temporis Rabulas, &c. ita de-
scribit.

Descriptio LI.

AT nunc videre est per eos omnes tractus, Ammianus
violenta, & rapacissima genera ho-
30.

Yyy 2 mi-